

FOTO: STIAN ANDERSEN STYLING: HILDE OTTEM

Førti år og fletter

Jeg nærmer meg ubønhørlig halvveismerket. Innen nyttårsrakettene smeller neste gang, blir jeg førti år. Forventningene til midtlevskrisen er himmelhøye. Jeg venter, familien venter, venninnene venter. Når kommer de første signalene, og hva slags fasong kommer panikken til å få? For panikk må det jo bli, det har jeg visst siden jeg var femten.

Det finnes fire ulike former for førtiårskrise: 1) Ny garderobe, ny jobb og ny familie. 2) Plastisk kirurgi og fanatisk fysisk fostring. 3) Examen Philosophicum og økologisk jordomseiling. 4) Konstant koma i sofaen med helårsabonnement på ostepop.

«Jeg balanserer på en slak line mellom oppdatert og patetisk, mellom kul og krampaktig.»

Mitt første vedlikeholdsvarsel kom i form av en rotfylling. Den gikk kraftig innpå meg, for tenner er nesten det samme som skjelett, skjelett er kjempe-skummelt og angsten for større skader i fundamentet vokste i takt med tannlegeringen. Da jeg to uker senere brakk en jeksel på en litt dårlig merket oliven, kunne jeg plutselig telefonnummeret til tannlegen utenat. I Paracet-rus så jeg for meg fortsettelsen: kalkmangel, beinskjørhet, hete-

tokter, Alzheimer. Jeg styrket ut og kjøpte kalk-tabletter og rockering. Idet jeg skulle prøve rockeringen, kom fire småjenter (som jeg i det siste har begynt å kalle tenåringer) forbi på gangveien. Med et kjempebyks kom jeg meg helskinnet inn i gangen igjen, jeg ville nemlig ikke at de skulle se meg iført gymbukse og rockering. Jeg visste så inderlig godt hvordan det ville se ut i deres øyne.

Og det er vel her det ømme punktet ligger: Hvordan ser andre på meg? Støtter de mitt syn når jeg tror jeg simpelthen er en godt moden ungdom? Svaret kom midt i fjeset på fjorårets Norwegian Wood-festival da jeg entret festival-

området, og en liten kjekkas spurte om jeg var kommet for å h-e-n-t-e noen. Au. Vondt. Dagen etter kjøpte jeg militærbukser med snøring og juksetatovering.

Klær er en følsom sak. Jeg balanserer på slak line mellom oppdatert og patetisk, mellom kul og krampaktig. Impulskjøp av sommerfuglspenner og krokodillestrikker finner fortsatt sted, men skattene slipper stadig sjeldnere ut av huset. Sist jeg fjonget meg hjemme med en litt

Björk-inspirert frisyre, glemte jeg å se meg rundt før jeg gikk ut for å hente post. Jeg så ikke de tidligere nevnte småjentene før de falt sammen i et kollektivt fniseanfall av et sånt format at jeg dro rett til frisøren og ba om blomkålpermanent.

Følgende tretrinns-nættur satte inn sist jeg skulle på byen:

- 1) Jeg kunne ikke navnet på utestedet, men visste hva som lå der før.
- 2) Jeg kjente ikke bandet på scenen, men visste hvem som hadde originalversjonen av låta de spilte.
- 3) På veien hjem ble jeg tatt for å være natteravn.

Det er klart jeg har passert en eller annen milepæl da.

For min niese på sju er førti år omtrent det samme som hundre. Men hun synes jeg holder meg godt. Hun kommer i hvert fall til å si det så lenge hun får arve alle de gøyale impulsjøpene mine.

Hanne Nørge